

Els protagonistes dels fets de Tàrraga

Al marge de la llei

En la XI Fira de Teatre de Tàrraga s'esdevingueren uns fets que desconcertaren tant autòctons com visitants. L'endemà assistíem a l'allau de qualificatius que volien descriure aquest grup de joves incontrolats, aparentment "nou i homogeni".

La majoria d'aquests joves es consideren una generació perduda, uns "penjats".

JORDI MORERA

Qui són aquests joves, què pretenen, com viuen?

Alguns dels qui es van trobar enmig del batibull ja s'han organitzat i han emès un comunicat denunciant el caràcter elitista de la Fira pels preus exagerats, la manca de teatre al carrer, de música i l'exagerada presència policíaca, ja notable uns dies abans als bars Makoki i Les Voltes. Segons ells, es tractà d'un "simple esdeveniment" que provocà una gran repressió de la policia abonada per grups de civils encaputxats i amb garrrots. La majoria de detencions van ser

al càmping; centenars de policies encerraren el lloc i amb camions cisterna van empantanegar els voltants perquè la gent no s'escapés. Tragueren els detinguts de les tendes, segons descripcions dels veïns, i ja a la comissaria, van rebre cops i hagueren d'estar-se tres hores agnollats (sense assistència mèdica i amb un sol advocat per a vuitanta-sis detinguts). Aquests joves també denuncien la manipulació dels fets per la premsa i les autoritats "que volien confondre el mal-estar general dels assistents, que no tenien cap relació entre si, amb un acte re-

alitzat per trinxeraires incontrolats".

En Balel, un xicot de 21 anys, com l'Armengol, de 18, i en Joan, de 19, van anar a Tàrraga com l'any passat. Aquella nit també seguïen els carrers amb ganes de marxa i es van trobar enmig d'aquell desori. Com molts d'altres anaven a Tàrraga perquè sabien que hi trobarien —també les Falles de València o els sanfermins atrauen no simplement per allò que anuncien els cartells, sinó per l'ambient que els envolta.

A Tàrraga va sortir a la llum pública un grup de gent descontrolada, desorga-

nitzada i poc homogènia. La majoria d'aquests joves, sí que són considerats una generació perduda. Una paraula, *penjats*, s'incorpora ràpidament al vocabulari vehiculant el significat d'un determinat tipus de vida i una manera de ser.

CONTRAESTÈTICA

De famílies generalment de classe mitjana, aquests joves han construït la seva realitat al voltant d'una estètica, un estil de vida fruit d'un desengany social que després s'ha revestit d'ideologia.

Cal trencar amb tot, començant per la roba. Fan una mescla de restes del punk amb tocs d'hipisme tronat i de tarannà bohemí. En alguns casos esdevenen agressius. A consciència, saben bé com vesteixen, pantalons estripats o ratats, armlles velles que amaguen samarretes amb anagrames reivindicatius, i jupes de cuir negre. Xapes i penjolls arreu, arracades al nas i imperdibles a les orelles quan la vestimenta ja no dona per a més.

Els cabells, com a la majoria de la societat, també tenen el seu tractament, crestes, colors cridaners, cabelleres llargues, flocs acolorits, trenetes de fils o cabells encartonats estil rasta jamaica-Bob Marley.

Gelosos de la pròpia persona i amb un sentiment anti-societat molt viu, caminen pel carrer al seu estil peculiar, fent brandar la ferralla —claus i obreampolles— que transporten: "Som així. ¿Què hi ha?" Al cap i a la fi a tot arreu és igual. De la mateixa manera que et sentiries incòmode en un restaurant de cinc forquilles amb texans i samarreta, t'hi sents quan entres en el seu cercle tancat sense vestir com ells. Et miren amb insistència, no encaixen en els seus esquemes fins que el teu contacte et presenta "en societat". Després el tracte és més cordial.

Molts ja no seuen a les aules (fa temps que han abandonat i refusat els estudis), la família esdevé presó i la fugida és l'escapatòria més habitual. En Balel, per exemple, és *squatter*: un dia va decidir d'anar-se'n de casa i ho va fer; una casa abandonada li havia de servir de sostre; calia ocupar un espai i amb uns companys d'aventura ho féu.

No, ja no són aquells joves dels cabells llargs que ocupaven cases de pobles fantasmes com gallecs. Ara ho fan a la ciutat, on desenvolupen una vida quotidiana, seva i "només seva". Però no tots els nostres *penjats* es dediquen a ocupar cases. D'altres, amb poc coratge per mar-

xar, o amb massa mandra, s'estimen més d'estar-se sota el sostre segur dels pares i optar per presentar-s'hi tan sols a les hores de menjar per menjar i, algun cop, a dormir.

Malgrat el rebuig constant d'una bona part de la gent del carrer, se senten orgullosos de la seva imatge, saben que els allunya dels marcs acceptables de la societat i s'agafen al seu vocabulari alternatiu per enfondir encara més l'abisme. Aquests joves, de 16 a 25 anys aproximadament, no escolten *Sopa de Cabra*, ni *Sting* ni *Paul Simon*. Per a ells la música ha de ser un vehicle reivindicatiu contra la societat i no pot ser tova. *Sex Pistols* i música *trash*, i un grup català, *Pixamandúrries*. Ara bé, també hi cap el *reagge* del mite estètic i ideològic *Bob Marley*.

donin pel cul. Nosaltres estem oberts a les reivindicacions com la dels insubmissos. Jo, com molts d'altres vaig ser-ho i em van entaforar a la presó. Després el meu advocat em va recomanar de fer-me objector". L'exèrcit com a màxima institució de l'obediència és el principal blanc contra el qual tiren aquesta joventut. Insubmissió, alguns objecció, però sobretot reivindicació a les manifestacions, demostrar que ells, si més no ara com ara, són lliures per a fer allò que volen.

Bruts i drogats, són adjectius que senten sovint. "No és veritat —replica en Balel— jo odio la brutícia i encara no arribem a casa ja la netegem. Drogues tampoc, només porros, com la meitat de la joventut". Tenen una peculiar visió benèfica de l'ocupació "només fem mal

No escolten *Sopa de Cabra*, ni *Sting*, ni *Paul Simon*...

JORDI MOREIRA

APOLÍTICS

Uns anys abans, en 1984, en Balel l'hauríem trobat a totes les "manis" que organitzava el MDT, el desencís fou total. "Abans era molt radical. Amb el temps he madurat, i per mi l'únic que existeix és el món i prou. No hauria d'existir cap frontera ni bandera". Coincideix amb els grups anarquistes a no voler participar en aquest món de fronteres, "línies escrites sobre mapes". I afegeix: "Això de la pàtria és una ximpleria. En un moment donat, aquesta casa, la meua habitació i *Els Gats* (la seva colla), són la meua pàtria i prou", una política utòpica per al món i una protecció felina de la llibertat personal.

Malgrat tot hi ha una societat: "Que la

a les rates i als ionquis. A les rates, perquè les fem fora i als ionquis perquè tenen un lloc menys on picar-se".

Tot i que només són uns quants els *squatters*, els qui viuen a casa els pares acostumen a passar el dia compartint amb ells la mateixa inseguretat.

FEINOTES

La gran majoria ho veu clar i s'apanya com pot per tirar endavant. Això de prescindir de tot tendeix a ser un desig i poc més. Alguns dels " presents " a Tàrraga i bona part dels qui s'estan a casa dels pares basen la seva idea d'autogestionar-se i d'independitzar-se al màxim amb alguna feinota, qualsevol cosa, generalment fent de missatgers amb motos o bi-

"¿La societat? Que la donin pel cul.

JORDI MORERA

cis desmanegades, omplint la ciutat de cartells amb aquelles vespines de desena mà, o muntant i desmuntant escenaris amb l'entrepà sota el braç. En Balel, però, i molts de la seva trepa (es neguen a definir-se com una tribu urbana, denominació o etiqueta que consideren una "rucada"), tenen una altra vida o mecanisme per a sobreviure. Els cinc "col·legues" amb qui comparteix l'habitatge es fixen una quota setmanal de 1.500 pessetes útils i vitals "per menjar bé durant set dies", i si dos d'ells tenen feines que els resolent aquesta aportació setmanal, "els altres ens hem de buscar la vida independentment, encara que sigui demanant al metro. Amb un dia que hi vagis i dues hores que t'hi estiguis, ja pots arregar duros suficients per a tota la setmana", calcula en Balel.

En general, aquest jovent conflictiu i marcadament desentès de qualsevol problema que no els afecti directament, manté amb els pares una relació quasi inexistente i deteriorada, si no hi han trencat del tot. Tot i això, dins la colla de *squatters*, la majoria confessa que no tenen mal "rotllo" amb els "vells". "Un dia vaig decidir d'anar-me'n de casa i ja està. No hi ha cap problema, els vaig veient" aclareix en Balel.

RELACIONS I CONVIVÈNCIA

Aquests nois i noies, no tant els desenten de qualsevol problema que no els afecte.

JORDI MORERA

squatters (que passen una gran part del temps fent vida dins l'habitatge), procuren interrelacionar-se al màxim i tenir contactes amb altra gent que cerca i tria, com ells, una concepció de la vida diferent: anàrquica i socialment mal vista, sobretot per l'aparença que els nostres protagonistes presenten.

Molts d'ells, aquests de Tàrraga per exemple, circulen freqüentment per bar-

ris concrets, com Gràcia, i van a raure a bars i tavernes alternatives com l'Anti o l'Ateneu de Gràcia, on fan córrer la xibeca i algun "porret" de maria. Són centres neuràlgics de la "moguda" més desenfrenada i llibertària i on grups d'ocupapisos —entre ells la colla dels Gats— solen reunir-se, coordinar-se, preparar activitats i dissenyar algun cartell o pancarta exigint la llibertat d'algun company que ha "prescindit" dels papers del servei militar i l'han enxampat perquè no s'havia negat legalment a fer aquest servei. La coordinació s'estableix a partir d'unes reunions periòdiques que fixa una assemblea d'ocupaires, actualment bastant desfeta, i que "més que res serveix per coordinar-nos entre les sis cases de Gràcia, la de Cros 10 de Sants i les que pugui haver-hi", repassa en Balel, assabentat del moviment *squatter* que viu la ciutat.

D'una altra banda, la voluntat d'establir correspondència amb altres indrets i experiències similars a les seves, els ha ajudat, sobretot als *squatters* pròpiament dits, a conuiu encases ocupades de Centreuropa. "A l'estranger jo no hi he estat —comenta en Balel—, però hi ha penya d'aquí que ha anat a Amsterdam i a Berlín, on hi ha moltes cases, i on els enfrontaments amb la policia han estat més virulents".

La convivència entre aquests joves sembla que tampoc no pugui ser ordenada. Cal tenir en compte que, deixant de banda la pretesa serenitat que proporciona el fet d'estar dins l'habitatge, la major part del temps ronden per fora, sotmesos a una feina mal recompensada o seguint un ritme de vida i de lleure molt esbojarrat (cerveces, porrets, ampolles trencades al mig d'una plaça, flotant en un món irreal, o potser real per massa cru). Sovint es mouen en uns paràmetres que no els inciten gaire a reflexionar sobre l'entorn físic en què es mouen, i que els tenen reclosos en una visió monolítica del "sistema", més aviat destructiva i sense futur.

Acabem de fer petar la xerrada, i en companyia de Balel, que es confessa un *hippy* total, sortim d'una casa que faria agafar una lipotímia al Brossa més desen-dreçat.

Alex Romaguera i Oriol Cortacans

